לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל בראתי יצר הרע ובראתי לו ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ **Monsey Edition**

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS OR SEND AN EMAIL TO SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

שבת קודש פרשת תאריע – ה' ניסן תשפ"ד Shabbos Parshas Tazria - April 13, 2024

הדלקת נרות שבת – 7:16 ומן קריאת שמע / מ"א – 9:02 ומן קריאת שמע / הגר"א – 9:38 וסוף זמן תפילה/הגר"א – 10:44 זמו לתפילת מנחה גדולה - 1:30 שקיעת החמה שבת קודש - 7:35 מוצש"ק צאת הכוכבים - 8:25 צאה"כ / לרבינו תם - 8:47

מענישים אותו על עצם ההסתה כי אם על אופו ההסתה. כי הקב"ה לא ציוהו כי אם לפתות את האדם לעבירה, אולם הוא לא הסתפק בכך, וטרח גם לצבוע את העבירה בגוון של מצוה. ובכך הביא את האדם לידי עבירה כמעט שלא באשמתו. כי כל עוד שהוא יודע שמדובר ברצונות שליליים עדייז ביכולתו להתמודד עמהם ולהתגבר עליהם. אולם אם מוסיפים לומר לו שאם לא ימשר אחר רצונותיו יחטא. זה כבר מעבר לכוחותיו של האדם. ועל זה אכן ראוי להישחט.

אולם כפי שדייקנו ואמרנו שהצביעות מביא לידי כר שהאדם חוטא 'כמעט' שלא באשמתו. אבל א"א לפוטרו כלל וכלל. כי בכל זאת יש טענה על האדם. כי מלכתחילה עצתו שיעשה לו רב ואצלו יסור לפשט כל ספקותיו. וכיווז שלא עשה זאת הרי הוא אשם בחטאיו, ויצטרר לתת על כך דין וחשבוז. לאור האמור יש לומר שלכך מצאנו שלושה סוגי נגעים, בגוף, בבגד, ובבית. כי ישנם שלושה ענינים שצריכים שאלת רב. תחילה לכל צריכים לפשוט על ידו מהותז של הרצונות שהם מעורים בהלכות. כלומר הרצונות שהנטיה אחריהם יבטלוהו מחיוביו. או יביאנו אל האיסור, ועל זה מרמזים 'נגעי הגוף' הבאים על נטיית הגוף אל האיסור.

בנוסף ישנם רצונות שההליכה אחריהם גובלת בשינוי המנהגים. ולא יטעה האדם לחשוב שאיז כל כר הכרח במנהגים. אלא גם מנהג ישראל היא תורה, ולפעמים הם עוד נחוצים יותר מגופי תורה. כי הרבה מנהגים הם ידים לקיום התורה כולה. ועל ספקות אלו באו נגעי הבגדים להורות. כי הבגדים שבנ"י רגילים בהם נמסר להם מדור דור. ויש ביניהם גם בגדים שצורת תפירתם מורים על ענינים טמירים ונשגבים. ולבישתם הוא בחינת 'מנהג'. וכשמתעורר באדם רצוז לשנות מלבושיו צריר להתייעץ עם גדול. שמא מדובר ברצוז להטות מז המנהג. והטיה זו עלולה להביאו לידי סטיה גם מגופי תורה חלילה, שבזכות הלבוש הישראלי זכו ישראל להחזיק מעמד במצרים.

תמיד יראה מעשה תשובתו וירפאהו, וזהו ענין ההסגרין כמו שאמרנו". עכ"ל. הרי מבואר מדבריו, שכל הענין של טומאת צרעת הוא לקבוע בלבנו על השגחת השי"ת. והצרעת אינו מקרה בעלמא. אלא החטאו גורם. שהקב"ה משגיח על כאו״א בהשגחה פרטית. וכשחטא החטא גורם הר חולי. וצריך להאמיז באמונה שלימה בהשגחה פרטית לומר שאינו אלא מקרה בעלמא.

ומענין לענין, יש להוסיף כאן עוד יסוד. שעכשיו אנו עומדים בחודש ניסן, והוא החודש שמסוגל במאוד מאוד להשריש האמונה בתור לבנו. דהנה אמרה בעל ההגדה: ""יכול מראש חודש תלמוד לומר 'ביום ההוא'. אי ביום ההוא יכול מבעוד יום. תלמוד לומר 'בעבור זה'. בעבור זה לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור מונחים לפניר". ע"כ. וכבר עמדו על השאלה. מדוע היה ס"ד להתחיל באמירת תאכל מצות אשר צויתר למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים". והעיר הנצי"ב דלא כתיב "כי בו יצאת ממצרים". אלא "כי בחודש האביב יצאת ממצרים". תלה הכתוב יציאת מצרים בכל החודש. והיינו משום שכל החודש מסוגל מאוד להשריש האמונה בלבנו. וע"כ. החכם עיניו בראשו שבחודש זה יתחזק עצמו באמונה ובטחוז בהשי"ת. ועי"ז יהיה מאמיז באמונה שלימה בהשי"ת כל שאר השנה.

מאת תנח"צ רבי גמליאל חכתן רבעוביץ שליט"א, ר"י שער חשמים ירושלים עיח"ק

תהיה באדם והובא אל הכהן ... (יג-ט) - עשה לך רב צרעת'. ובדרר מוסר יכולים לומר. שהשם 'צרעת' הוא השם האמיתי. וכפי שרואים נגיעות'. ובא לבטא את הגורמים לצרעת. שהם הנגיעות שבסיבתם נוטה האדם אל החטא. עפ"ז יש לומר שרמז לנו הכתוב, שנגיעות המביאים לידי צרעת. כי תהיה באדם – כיון שהם מצויים אצל האדם. והובא אל הכהן - לכך עליו להתקשר אל הצדיק. כי הצדיק נקרא 'כהו' על שם היותו משרת את ה'. וכל רצוז שמתעורר אצלו יגיד לצדיק. הצדיק יורה לו אם מדובר ברצוז המנוגד לרצוז הבורא. או לרצוז טוב שראוי להוציאו אל הפועל. וירחיק עצמו מן החטא ומן הצרעת הבאה. כי האדם הצריך להכריע אורחותיו ע״פ זיקול דעתו. כי גם אם מדובר ברצונות חיוביים יכול יצרו לעקם דעתו עד שיאמר על

הוא אשר דיבר **מרז הבעל שם טוב זי"ע.** וביאר על דרך העבודה את מאמר חכמינו ל (שבת עה.): שוחט משום מאי חייב? רב אמר משום צובע'! ופירש, כי זה ה'שוחט' האדם. הממית את האדם ה'מלאר המות' נקרא שוחט' על שם היותו גם ה'מלאר המות' הממית את האדם. כמו שאמרו עליו חז"ל (ב"ב טז.) שבתחילה הוא "יורד ומתעה" את האדם ומחטיאו. אחר כך הוא 'עולה ומרגיז' בקטרוגיו, ועי"ז הוא 'נוטל רשות ונוטל נשמה'. ושואלת הגמרא זה ה'שוחט' משום מאי חייב? כלומר. למה יתחייב מיתה? שהרי אחז"ל (סוכה ב.) ש'לעתיד לבוא מביאו הקב"ה להיצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים'. למה באמת מענישים אותו במיתה? ועל זה השיב רב 'משום צובע'! פירוש: איז

לשוש מאת חוב אבוום זנשל אבטום אנשל אבוום אבוום

והיה בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים ... (יג-ב) - בענין השנחת השי"ת

דתורה הק' האריר טובה בטומאת צרעת. **והספר החינוך** (במצוה קסט') כתב לבאר עניו בטטו"ד וז"ל בקיצור: "משרשי המצוה. לקבוע בנפשותינו כי השגחת ה' ב"ה ברטית על כל אחד ואחד מבני אדם. וכי עיניו פקוחות על כל דרכיהם. ולכז הוזהרנו לתת לב אל החולי הרע ולחשוב כי החטא גרם אותו. וכבר אמרו זכרונם לברכה (ערכיז טו. ב) כי בחטא לשוז הרע יבוא ברוב. ולא ניקחנו דרך מקרה. ויש לנו לבוא אל הכהז שהוא העומד לכפרת החוטאים. ועם חברת המכפר אולי יהרהר בתשובה ויוסגר קצת ימים כדי שישיב אל לבו עניניו במתון, ויפשפש במעשיו. ולפעמים יוסגר שני הסגריז. שמא הרהר תשובה ולא תשובה שלמה לגמרי. כאילו תאמר על דרר משל שחשב להחזיר מחצית גזלתו. ואז יחדש בו השם קצת סימניז שיוסגר שנית אולי ישלים צרעת. שלא יקחנו דרר מקרה. רק יחשוב מיד כי עוונותיו גרמו. וירחיק מחברת בני אריו מעשיו, ויתחבר אל המכפר המרפא שבר החטא ויראה אליו געו. ובעצתו ובדבריו ובפשפוש מעשיו יוסר מעליו הנגע. כי הקל ב"ה שמשגיח עליו

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Selected Halachos For Chag HaPesach (1)

Mitzvah of Haggadah. The *Yom Tov* of *Pesach* is upon us and it is appropriate to discuss the *mitzvah* of *Sippur Yetzias* Mitzravim which is learned from (1) "והגדת לבנך ביום ההוא" and obligates one to tell his son about יציאת מצרים on Pesach night(s). Chazal (2) learn from other sources that this mitzvah is not only to a son but to anyone who is present. Even if one is alone, he must "tell himself" by reciting the *Haggadah*, including:

- 1) Praising *Hashem* and thanking Him for the miracles and the freedom (3), which we fulfill by saying Hallel, Nishmas, Hallel Hagadol etc. towards the end of the Seder.
- 2) Having matza and maror in front of us when we say the story so we can explain the *mitzyos* fulfilled that night.
- 3) Saying it with such feeling as if we are from those who actually left Mitzravim (4). (Indeed, we are beneficiaries of those miracles with the freedom and the *Torah* that we have as a result of those miracles, as explained in the *Haggadah*.)
- 4) Saying the *Haggadah* in a question-answer format as it was

מאת הגאון מו"ד הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלגד הייטס ראש כולל עטרת היים ברוך, קליבלגד הייטס

originally composed by the Baal Haggadah (5).

5) Saying all the details of our exodus and comparing our holy and dignified situation to the low status we were in before the miracles. This is known as, "מתחיל בגנות ומסיים בשבח" (6.

Ladies. Jewish women and girls are also obligated in this *mitzvah* (just as they are in the other *mitzvos* of the night; *matza*, maror and Hallel.) Therefore, they should say the main parts of the Haggadah, like the paragraph "עבדים הייני", the Ten Makkos, and from "רבן גמליאל היה אומר" till the drinking of the fourth cup. **Suggestion.** Sometimes children who asked the four questions do not come away knowing "the answer." After saying "עבדים" (which mentions the slavery/exodus right after מה נשתנה), one should say the following to small children: "You asked why we eat *maror*? It's because we remember the bitter life we had as slaves. You asked why we eat matza? It is because we left Mitzravim in haste. You asked why we lean and dip on this night? It is because we became free and dignified people who lean and dip. This is the basic answer, more details are coming."

בין הריחיים - תבלין מדף היומיי - בבא מציעא מב.

אונס even though he ultimately was an ענין ergarding one פֿושע, even though he ultimately was an אונס פווימ ס' רצא, ו'] שו"ע even though he ultimately was an אונס because of something else, he is a פרשע and is ברייב. If he was given money to guard and instead of burying it in the ground which would keep i safe from fire, he hid it in the walls of a straw hut, if later the money is stolen from his hiding place in the wall, even though that is a שמירה מעולה regarding theft, since by hiding it in the hut it was a רייב regarding fire damage, he is considered a האינס בשיעה וסופו באונס. and he's האינס

The שר"עם) also paskens that if owner comes to claim his item back and the shomer says give me some time. I forgot where I hid it, even it he claims that he's certain that he hid it in a שכחה וריטב"א דף לה. ז מקום המשומר and he is פושר and he is פושר and he is פושר פושר and he is פושר פושר פושר פושר מוחדים. והיטב"א דרי לה. ז מקום המשומר awav. The סמ"ע explains this is because a shomer must be "לרנת לב" to know exactly where he placed the item and that it should be in a safe place.

In אירוב תבשיליו he may rely on the מ**חבר** paskens if one forgets to make an עירוב תבשיליו he may rely on the אירוב תבשיליו The משנ"ב elaborates and says if one forgets to make an גדול twice (2 בישע and may no longer rely on the בישע and may no longer rely on the גדול . This is because by forgetting twice, it is apparent that he is not a העיר." In contrast to עידרוב תבשיליו the מארבר. the העיר. if *Mincha* time approaches and one says there is still time to *daven*, I'll *daven* later after I'm finished with what I'm doing and in the meantime Mincha time passes and he missed davening either because he was more at work or forgot, his forgetting is not considered a . which would not entitle him to a תשלומיו. but rather he is considered a ונייו מ"אן אונט and he may make it up (תשלומיו) and dayen 2 Maariv's. The אונס explains since he wasn't משלומיו. he is considered an אונס and is entitled to a "בשאט נפש". תפילה nhas different parameters as to who is entitled to תפילה and even if one holds שכחה as long as the תפילה wasn't missed one is entitled to עירוב תבשיליו why is תפילה different than עירוב תבשיליו and שכחה by שכחה אין שלומיו

The אייד רלביבן (אי"ד רלביבן רמ"א) says that if one made a שבועה to do something on a given day, when that day arrives, he should complete his promise first thing in the moming lest he forget and be *oiver* his שבועה. If he procrastinates and says I still have plenty of time left in the day to be מקיים my שבועה, and he gets busy and forgets or is שביעה, and he gets busy and forgets or is שביעה, that he is considered an שביעה, and he gets busy and forgets or is שביעה. but a שביעה, and he gets busy and forgets or is שביעה. "א would hold שביעה by שכחה is the same as by שביעה and not allow a הפילומץ. or is this case of שביעה, or is this case of

is very prevalent among people, it is שכחה explains that since **רבינו יונה** – [אבות פ"ג] "כל השוכח דבר אחד ממשנתו .... כאילו מתחייב בנפשו" certainly incumbent upon us to constantly review and think about what we learned to prevent forgetting, which could lead to a wrong psak

פסחים קטז: (5) מנחת חינוד כא (6) פסחים קטז.

R' Eliyahu Eliezer Dessler zt"l (Michtay M'Eliyahu) would say:

"ביום השמיני ימול בשר ערלתו" - The **Yalkut Yirmiyahu** (33) notes that *Shabbos* and *Milah* had a debate as to which was greater. In the end, Milah won the argument since Milah supersedes Shabbos when they co-occur. Shabbos is when we infuse the physical with the spiritual. Milah is the removal of the physical. While both are crucial in our world, if one needs to be chosen over the other, removal in order to preserve kedusha trumps the merger in order to infuse kedusha into the mundane

A Wise Man would say: "If you want peace, you don't talk to your friends. You talk to your enemies."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Although the Satan works HARD on it, ! בתפילה Sign up not to show disrespect

לעילוי נשפת סבתי האשה חשובה מרת רחל לאה בת ר' אריה זאב ע"ה הופכן * נפי ז' ניסן תשס"ח חהא נשמחה צרורה בצרור החיים

855,400,5164 / Text 800,917,8309 / kvodshomavim.org

איש צרוע הוא ממא הוא ממא יממאנו הכהן בראשו נגעו ... (יג-מר)

The **Toras Kohanim** writes that it is a *mitzvah* to both be מטמא and מטמא *negaim*. If so, why don't we do it nowadays? The Chofetz Chaim zt" suggests that perhaps the reason we don't perform this ritual is because we no longer have a Bais HaMikdash and cannot offer Korbanos. As such, we would not be able to complete the tahara process once the tzaraas clears up; thus, we have no right in the first place to declare an individual tamei. The lesson to be ascertained from this is that purifying oneself from tumah represents the idea of teshuva (repentance). We would only punish a sinner with the declaration of being an impure "Baal Aveirah" if we know that there is a chance that he will do teshuva. His base tahara must be allowed to shine through. But if we really do not think this will be accomplished, and the only result we can foresee is that those who sin will simply become more anti-religious, then starting the process off is useless.

In 5669 (1909), R' Yerucham Halevi Levovitz zt''l, arrived in the Mir Yeshivah, where he served as the Mashgiach and remained until his final day some 37 years later. A new period in the life came to the yeshivah as the Mashgiach began to give Mussar lectures four times a week, opening the eyes of his talmidim to new worlds. R' Yerucham was a symbol and model of behavior for his talmidim. Not only was he an excellent orator, he also acted in accordance with his own teachings. He demanded more of himself than of his talmidim, and he was a man of Mussar in every sense of the word.

His devotion to his talmidim was legendary. He was aware and sensitive to each and every one, knowing what upset each talmid, which ones truly feared possessed Yiras Shamayim, and which ones elevated themselves in purity and holiness. R Yerucham's *shmuessen*, which he delivered four times a week, were not fire-and-brimstone harangues, but analytic and deep shiurim on the meaning of Torah posukim and maamarei Chazal. He very often focused on nothing "more" than the simple intent of a Rashi or a Ramban. The effect, however, was even stronger than the fire-and-brimstone variety. His words almost always packed a punch, and were not for the faint of heart.

It is told that R' Yerucham was once sitting with a group of talmidim as they were discussing inyanim of Mussar. Suddenly, he looked over to the window and motioned to them, requesting that they bring him the "Mussar Sefer" that was lying on the windowsill. A few jumped up but try as they might, they could not spot any sefer on it.

"Rebbi, there is no sefer on the windowsill," said one intrepid talmid.

R' Yerucham explained that he was referring to the orange that was resting on the windowsill. The talmid was baffled by this revelation but nonetheless, he picked up the fruit and handed it to the *Mashgiach*.

R' Yerucham took the orange in his hand and asked his *talmidim*, "Would you consider this a 'dry fruit' or a 'wet fruit'?" "It's a wet fruit," they confidently responded. "We can make delicious orange juice from it!"

"But it feels dry," R' Yerucham responded.

"In order to get to the moisture," they told him, "One must take off the peel."

So, R' Yerucham peeled the orange, but once again asked them where is the wetness? It is still dry.

"Rebbi, take off another layer," they told him. With that, he removed yet another layer, but all they saw were the slivers that were still admittedly dry. "Why are you so sure this is a wet orange?" he again asked.

Before they could respond, he explained himself. "We see that to get the juice out of this fruit, the many layers that are protecting the moisture must be removed. It is a wet fruit, but its content is sealed in by many layers of dry substances.

"This is exactly the same with a ben Yisroel," continued the Mashgiach. "We are all intrinsically pure, even though we have many deceiving layers of tumah covering us up. We nevertheless must remember that we are intrinsically pure! If you don't see it, this is because you didn't go deep enough. The further you go, the more purity you will find."

ויאמר חי ה' אשר עמדתי לפניו אם אקח ... (מלכים ב' ה-מז) A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEBKLY הפטרות לא הפטרות הצבל על הפטרות A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEBKLY הוא האבלים האבלים המשפחה הצבלים המשפחה הצבלים המשפחה הצבלים המשפחה הצבלים המשפחה המשפחה הצבלים המשפחה המשפחה הצבלים המשפחה המש

suggested that he seek help from Elisha HaNavi to cure his tzaraas ailment. Naaman eventually came before Elisha who instructed him to bathe seven times in the Jordan river after which his flesh will be restored. Naaman was thankful and wished to pay Elisha, but he refused by stating, "As Hashem lives, whom I serve, I will not accept anything." Chazal (Medrash Raba Bamidbar 10:5) tell us that Elisha did not accept any payment from Naaman since "it isn't the ways of the prophets to take payment for their divine prophecies.'

However, we do find in other places, in particular when Shaul HaMelech went looking for his father's lost donkeys.

In the uncommonly read *Haftorah* of *Parshas Tazria*, a payment was indeed rendered for a prophet's divine message. Jewish maidservant of the Aramite general, Naaman, So, why did Elisha tell Naaman that he can't accept payment?

> R' Zev Volf Einhorn zt"l (Pirush Maharzu) explains that a Navi wouldn't accept payment for himself but it was common for him to take payment and then redistribute it to the poor or his *talmidim*. But here, Elisha had a different issue. Naaman was a general of a very powerful foreign paganistic nation, and he was afraid that Naaman would give him something that he would be unable to accept and therefore be unable to redistribute. Thus, at first Elisha simply refused Naaman's gift, but when the latter persisted, he then told him that it wasn't proper to pay a prophet for his services and Naaman accepted - not wanting to offend Elisha.

וראה הכהז והנה מראה שפל מז העור ושערה הפד לבן וממאו הכהן נגע צרעת הוא בשחין פרחה ... (ב-כ) CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

In order for a גע צרעת to be classified as אנע טמא a single hair must turn white inside. The question is why must it turn white? White usually connotes purity, as it says "אם יהין חטאיכם כשלג ילביע". A kallah wears white, and during the Yamim Noraim, our shuls are bedecked with white cloths, to impart this message of purity. So why does white signify tumah?

Rashi writes here: "ששיער לבן סימן טומאה הוא גזירת הכתוב". It is a גזירת הכתוב" and that is the reason - the only reason - for the white hair. Perhaps, says the **Zaida** zt"l (Baal Machsheves Halev), this is precisely what Rashi is coming to address Nevertheless, let us try to understand what is the deeper meaning and message that lies therein?

The Raavad, R' Moshe Shternbuch shlita, explains that white hair signifies הקנה, old age. A person is inflicted with צרעת only when the sin of לשון הרע becomes embedded in him, like an old pastime. A one-time offense won't necessarily warrant this punishment. Similarly, the posuk says "מראה הגגע עמק". The nega must appear deeper than the skin. If it means literally or figuratively speaking is irrelevant (see Rashi's befuddlement), the point is that the sin isn't just skin deep, it's much more severe.

The **Pardes Yosef** offers another *pshat*. He quotes the *Gemara* which says that צרעת comes as a result of צרות עץ. For example, a poor man comes begging for help and is ignored. The עני will become embarrassed which makes him blush and then turn white. Thus, the white hair reminds a person to repent and fix his wayward behavior.

Lastly, Chazal teach us that a מצורע is considered "כמת" like a dead person. White signifies a person who is no longer alive. This, too, serves as a reminder to improve and really live a productive life of compliments, having a *lev* and *avin tov* instead of the opposite. While we don't have this gift of צרעת today, may our ameilus in learning the parsha of צרעת remind us to cultivate happy, healthy and enduring relationships that will usher in the geula - which is already at our doorstep!

משל למה הדבר דומה והיה בעור בשרו לנגע צרעת ... (יג-ב)

משל: A *chassid* once went into the room of his *Rebbe*, one of the great Chassidic Masters, and he saw the *tzaddik* pacing back and forth with an anguished and disturbed look on his face. Not wanting to disturb the holy man in the midst of his reverie, he waited until the *Rebbe* noticed him before he would open his mouth and speak. However, after going unnoticed for quite some time, he approached the *Rebbe*.

"Rebbe, what has happened? Is everything okay?" he asked. Startled, the Rebbe looked up and replied, "Indeed, something very disturbing has happened. Someone told me hurt but he just continued with his rebuke."

and rebuke the man, but he wouldn't dare ask the Rebbe who it was. "That's so terrible. How can anyone say such things about the Rebbe?!" he managed to blurt out.

The Rebbe's frown turned into a smile and he took down a sefer from the shelf, kissed it lovingly, and said, "It was the sefer 'Reishis Chochmah' who told me these things!"

נמשל: This week's *parsha* talks about *tzaraas*, a heaven-sent message of rebuke for a terrible sin one performed. If he doesn't take the message to heart, the affliction gets worse and more embarrassing, as we see throughout the current and following parsha. A Torah Jew must realize that criticism and advice is very much to his benefit so he will listen that I am a wicked person and a fool. I was so ashamed and however unpleasant that may sometimes be - and he will try very hard to make the necessary changes in his life. This is Taken aback, the *chassid* was not quite sure what to true service of *Hashem* - working on ridding himself of his respond. He wanted to stand up for the honor of his *Rebbe* bad traits. That is the ultimate goal of our existence.

כל ימי אשר הנגע בו יממא ממא הוא בדד ישב מחוץ למחנה מושבו ... (יג-מו) EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R'GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

"Why must a leper be forced to sit alone outside the camp? Since he spoke lashon hara and caused disparity between one Jew and his friend, and husbands and wives, therefore, he too, is separated and forced to sit by himself." (ערכץ טוּ

The Rambam writes that the disease of tzaraas (leprosy) was not a medical condition but rather a supernatural illness that was sent as a warning to an individual who was speaking lashon hara. There were three levels of this spiritual illness. At first, the plague attacked the person's house. If the person understood the message and repented, it did not spread any further. If the person continued to speak against others, the tzaraas continued to spread onto his clothing. If he now got the message and did teshuva, it would stop right there; but if not, his body would become afflicted with tzaraas.

Although the tzaraas illness manifested itself in a physical way, it was really a spiritual disease that was sent as a wakeup call for teshuva. The Chasan Sofer, R' Shmuel Ehrenfeld zt"l, points out that even the three different forms of leprosy that were inflicted on the body - שאת, ספחת, בהרת - were called by three distinctly different names to direct a person to look inwardly and realize the reason why he spoke *lashon hara* in the first place.

The first type - "שאת" - means to lift up, for a person often speaks negatively against others to lift his own stature. Negative words against another, "lifts" him up. The second, "ספחד" is from the word "ספח" which means a group (of people). Very often it is peer pressure and wanting to "join the crowd" - to be part of the "group" - that causes one to sin. And the third, "בהרת", comes from the word "בהער" which means to clarify. A person will sometimes try to clarify and explain away his own negative behavior by speaking against others. Through understanding the underlying motive of negative speech, may we save ourselves from this horrific sin of lashon hara.